

2025/2596

17.12.2025

DECYZJA RADY (UE) 2025/2596

z dnia 8 grudnia 2025 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wykonywania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2, art. 82 ust. 2 i art. 84 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia zawarła Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (zwana dalej „konwencją stambulską” lub „konwencją”) na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1075 ⁽¹⁾ – w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii – oraz na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1076 ⁽²⁾ – w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement, w zakresie, w jakim kwestie te wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Unii. Konwencja weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 października 2023 r.
- (2) Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji zadaniem Grupy Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (GREVIO) jest monitorowanie wdrażania konwencji przez Strony konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 11 konwencji GREVIO ma przyjąć sprawozdanie i wnioski dotyczące działań podjętych przez daną Stronę w celu wdrożenia postanowień konwencji.
- (3) Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron („Komitet”) może, na podstawie sprawozdania i wniosków GREVIO, przyjąć zalecenia zaadresowane do Strony. Takie zalecenia mają zawierać rozróżnienie między działaniami, jakie należy podjąć jak najszybciej, czemu towarzyszy wymóg złożenia Komitetowi sprawozdania z podjętych działań w okresie trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – nie są równorzędne pod względem pilności. Pod koniec tego okresu trzech lat dana Strona ma złożyć Komitetowi sprawozdanie z podjętych działań w 10 konkretnych obszarach objętych konwencją. Na podstawie tego sprawozdania oraz wszelkich dodatkowych informacji Komitet ma przyjąć wnioski dotyczące wykonania tych zaleceń, przygotowane przez sekretariat Komitetu.
- (4) W myśl art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO należy podzielić na cykle (zwane dalej „cyklami oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości” i dotyczy 20 artykułów konwencji, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. Na swoim 17. posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2024 r. Komitet przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które mają zostać przyjęte przez Komitet w świetle sprawozdań GREVIO przyjętych w ramach pierwszego cyklu oceny tematycznej, zawartych w dokumencie IC-CP(2024)10 rev.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>).

- (5) Oczekuje się, że na 19. posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2025 r. Komitet przyjmie następujące projekty zaleceń (jeden w oparciu o procedurę oceny wyjściowej i siedem w oparciu o pierwszą rundę oceny tematycznej) i projekty wniosków w sprawie wdrażania konwencji przez dziewięć Stron (odpowiednio „projekty zaleceń” i „projekty wniosków” oraz łącznie „planowane akty”):
- zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)28prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov, oraz
 - wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.
- (6) Planowane akty dotyczą wdrażania postanowień konwencji dotyczących kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, takich jak kwestie dotyczące ochrony i wsparcia ofiar przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. Planowane akty dotyczą także wdrażania postanowień konwencji dotyczących azylu i zasady non-refoulement. Kwestie te objęte są unijnym dorobkiem prawnym, w szczególności dyrektywą Rady 2003/86/WE⁽³⁾, dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE⁽⁴⁾, (UE) 2024/1346⁽⁵⁾ i (UE) 2024/1385⁽⁶⁾ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348⁽⁷⁾. Planowane akty będą miały skutki prawne, ponieważ mogą one mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, gdyż mogłyby wpływać na interpretację odpowiednich postanowień konwencji w przyszłości. Należy zatem ustalić stanowisko, które powinno zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement.
-
- ⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/86/oj>).
- ⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).
- ⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).
- ⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1385 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (Dz.U. L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).
- ⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

- (7) Należy zauważyć, że projekty zaleceń dotyczące niektórych artykułów konwencji jedynie częściowo wchodzą w zakres kompetencji Unii. W odniesieniu do tych artykułów niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich, tak aby na przykład: w odniesieniu do projektów zaleceń dotyczących art. 49 i 50 konwencji – pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie wewnętrznej organizacji i administrowania ich systemami wymiaru sprawiedliwości; w odniesieniu do projektów zaleceń dotyczących art. 11 i 20 konwencji – pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej; w odniesieniu do projektów zaleceń dotyczących art. 14 konwencji – pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie treści nauczania i organizacji systemów edukacji, a w odniesieniu do projektów zaleceń dotyczących art. 31 konwencji – pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w dziedzinie prawa rodzinnego.
- (8) Jeżeli chodzi o Zjednoczone Królestwo, projekt zalecenia obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: harmonizacja z konwencją istniejących definicji legalnych (art. 3 konwencji); zapewnienie, aby postanowienia konwencji wdrażano bez dyskryminacji, oraz uwzględnienie w strategiach politycznych perspektywy i potrzeb kobiet narażonych na dyskryminację krzyżową (art. 4 konwencji); zapewnienie wystarczających i trwałych środków finansowania wszystkich polityk ukierunkowanych na zwalczanie przemocy wobec kobiet oraz zapewnienie trwałego finansowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego działających w tym obszarze (art. 8 konwencji); zwiększenie uznania organizacji społeczeństwa obywatelskiego i udzielanego im wsparcia (art. 9 konwencji); przyznanie krajowym organom koordynującym niezbędnych uprawnień i kompetencji oraz zapewnienie koordynacji i wdrażania polityk i środków mających na celu zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczanie tych form przemocy, a także zapewnienie niezależnego monitorowania i oceny tych zjawisk w oparciu o odpowiednie dane (art. 10 konwencji); zharmonizowanie systemów gromadzenia danych i zapewnienie systematycznego gromadzenia zdezagregowanych danych dotyczących przemocy wobec kobiet (art. 11 konwencji); zapewnienie specjalistom, którzy mają zawodowy kontakt z ofiarami przemocy, szkoleń z zakresu odpowiedniego reagowania na przemoc wobec kobiet i jej wykrywania (art. 15 konwencji); usunięcie przeszkód w dostępie do ogólnych usług wsparcia (art. 20 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy specjalistycznych usług wsparcia – udzielanych przez odpowiedni personel, z wykorzystaniem odpowiednich zasobów – oraz zwiększenie liczby schronisk i miejsc w schroniskach dla ofiar przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (art. 22 i 23 konwencji); zapewnienie możliwości uznawania przemocy wobec dziecka za okoliczność obciążającą niezależnie od relacji łączącej sprawcę z dzieckiem będącym ofiarą (art. 46 konwencji); ograniczenie wtórnej wiktymizacji poprzez zapewnienie osobom prowadzącym postępowania przygotowawcze oraz wnoszącym i popierającym akty oskarżenia w sprawach dotyczących przemocy wobec kobiet odpowiedniej wiedzy fachowej oraz zapewnienie sprawnego i niezwłocznego rozpatrywania tych spraw (art. 50 konwencji); zapewnienie wprowadzenia i, w razie potrzeby, stosowania zakazów kontaktu (art. 52 konwencji); oraz zapewnienie wszystkim kobietom i dziewczętom dostępu do odpowiedniego i bezpiecznego zakwaterowania podczas procedury azylowej oraz wprowadzenie w ośrodkach recepcyjnych norm uwzględniających aspekt płci (art. 60 konwencji). Ponieważ ten projekt zalecenia jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (9) Jeżeli chodzi o Andorę, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie długoterminowej kompleksowej strategii zapobiegania wszelkim objętym konwencją formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tych form przemocy; zapewnienie pełnego włączenia organizacji stojących na straży praw kobiet w kształtowanie polityki oraz regularna ocena tej polityki w oparciu o szczegółowe wskaźniki (art. 7 konwencji); zapewnienie organizacjom pozarządowym (NGO) stojącym na straży praw kobiet wystarczających dotacji i czasu na realizację powierzonych im zadań (art. 8 konwencji); dalsze rozszerzanie zakresu gromadzenia zdezagregowanych danych na temat wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy oraz zapewnienie dostępności pełnych danych na temat orzeczeń sądowych dotyczących przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (art. 11 konwencji); rozszerzenie kampanii profilaktycznych na wszystkie objęte zakresem konwencji formy przemocy (art. 12 konwencji); zapewnienie wystarczających zasobów ludzkich i odpowiednio wykwalifikowanych specjalistów na potrzeby opracowywania programów skierowanych do sprawców przemocy, a także opracowanie norm minimalnych i wprowadzenie specjalnego programu skierowanego do sprawców przemocy seksualnej (art. 16 konwencji); zapewnienie, aby specjalistyczne usługi wsparcia zaspokajały potrzeby ofiar, oraz zapewnienie migrantkom, uchodźczyniom i kobietom ubiegającym się o azyl pełnego dostępu do tych usług (art. 22 i 60 konwencji); wzmoczenie wysiłków na rzecz usprawnienia operacji policyjnych poprzez uwzględnienie w ramach tych operacji wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy wobec kobiet oraz zwiększenie świadomości specjalistów zajmujących się tą dziedziną (art. 49 i 50 konwencji); przyjęcie środków w celu zapewnienia, aby wszystkie zainteresowane podmioty przeprowadzały oceny ryzyka w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych konwencją i regularnie je powtarzały (art. 51 konwencji); zapewnienie możliwości niezwłocznego wydawania zakazu kontaktu w przypadku bezpośredniego zagrożenia oraz ustanowienie jasnych ram prawnych gwarantujących właściwe zarządzanie zakazami kontaktu (art. 52 konwencji); oraz zapewnienie, aby ofiary wszystkich form przemocy objętych konwencją mogły korzystać z nakazów ochrony i aby naruszenia tych nakazów podlegały karze (art. 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (10) Jeżeli chodzi o Belgię, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie większej spójności polityki i środków związanych z zapobieganiem przemocą wobec kobiet i jej zwalczaniem realizowanych na różnych szczeblach władzy w kraju (art. 7 konwencji); zapewnienie, aby gromadzone dane były zdezagregowane, i harmonizacja gromadzenia danych (art. 11 konwencji); zapewnienie szerzenia wiedzy o dobrowolnym wyrażaniu zgody na stosunki seksualne (art. 14 konwencji); zorganizowanie szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego dla funkcjonariuszy organów ścigania każdego szczebla i wszystkich odpowiednich pracowników służby zdrowia oraz przyjęcie i rozpowszechnienie standardów jakości kursów szkoleniowych (art. 15 konwencji); zwiększenie, za pomocą odpowiednich środków, wsparcia udzielanego kobietom będącym ofiarami przemocy w powrocie do zdrowia i zyskiwaniu niezależności ekonomicznej oraz wdrożenie znormalizowanych ścieżek pomocy w sektorze opieki zdrowotnej, aby zapewnić, że ofiary przemocy zostaną zauważone i skierowane do odpowiednich specjalistycznych służb wsparcia (art. 20 konwencji); zwiększenie liczby schronisk przeznaczonych wyłącznie dla kobiet i miejsc w tych schroniskach oraz zapewnienie, aby opłaty nie stanowiły przeszkody w dostępie do tych schronisk, a także utworzenie ogólnokrajowej infolinii działającej jako pojedynczy punkt kontaktowy dla wszystkich ofiar (art. 22 konwencji); dopilnowanie, aby nadzorowane lokale do celów widzenia zapewniały bezpieczeństwo dzieci i ich matek oraz zapobiegały wtórnej wiktymizacji (art. 31 konwencji); zapewnienie aby prokuratura priorytetowo traktowała sprawy przemocy wobec kobiet i stosowaniu podejścia do kwestii przemocy wobec kobiet opartego na płci i skoncentrowanego na ofiarach, a także zapewnienie skutecznych zabezpieczeń przed niewłaściwym korzystaniem z mediacji oraz wprowadzenie środków, które pozwolą uniknąć rozbieżności w reakcji wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); usunięcie przeszkód dla stosowania zakazów kontaktu, nakazów ochrony i zakazów zbliżania się, a także zapewnienie, aby takie nakazy i zakazy były dostępne dla wszystkich ofiar oraz aby można było o nie wystąpić niezależnie od innych procedur (art. 52 i 53 konwencji); oraz ocena stopnia wdrożenia istniejących środków ochrony i zapewnienie praktycznego wdrożenia wszystkich istniejących środków ochrony na rzecz ofiar wszystkich objętych konwencją form przemocy (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (11) Jeżeli chodzi o Francję, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie długoterminowej nadrzędnej strategii zapobiegania wszystkim objętym konwencją formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tych form przemocy, a także zapewnienie odpowiednich zasobów instytucji koordynującej politykę zapobiegania przemocy wobec kobiet i jej zwalczania; zapewnienie pełnego włączenia stowarzyszeń stojących na straży praw kobiet w kształtowanie polityki oraz regularna ocena tej polityki w oparciu o szczegółowe wskaźniki (art. 3 i 7 konwencji); kontynuowanie wysiłków na rzecz zapewnienia wystarczającego finansowania polityk ukierunkowanych na zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie oraz zapewnienia organizacjom stojącym na straży praw kobiet wystarczających i trwałych nakładów finansowych na realizację ich zadań (art. 8 konwencji); zapewnienie, aby dane gromadzone przez wymiar sprawiedliwości były zdezagregowane (art. 11 konwencji); zwiększenie wysiłków na rzecz profilaktyki pierwotnej i ocena wpływu środków z tego zakresu (art. 12 konwencji); zapewnienie wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami i sprawcami przemocy szkoleń na temat wszystkich form przemocy wobec kobiet oraz ocena takich szkoleń (art. 15 konwencji); przyjęcie i wdrożenie norm minimalnych dotyczących programów skierowanych do sprawców przemocy oraz ocena wpływu tych programów (art. 16 konwencji); zapewnienie, aby w całym kraju utworzono organy koordynujące oraz aby w działaniach nowych punktów kompleksowej obsługi utworzonych w celu zapewnienia wsparcia kobietom będącym ofiarami przemocy uczestniczyły wszystkie odpowiednie organy (art. 18 konwencji); zapewnienie wszystkim kobietom będącym ofiarami przemocy dostępu do obdukcji lekarskiej i możliwości zabezpieczenia dowodów oraz przyjęcie dalszych środków na rzecz zapobiegania przemocy wobec kobiet z niepełnosprawnościami i jej zwalczania (art. 20 konwencji); zapewnienie, aby specjalistyczne wsparcie było dostępne w całym kraju, w tym dla kobiet będących ofiarami przemocy i ich dzieci przebywających w schroniskach, oraz zapewnienie, aby takie usługi uwzględniały cyfrowy wymiar przemocy wobec kobiet (art. 22 konwencji); zapewnienie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do opieki medycznej, wsparcia posttraumatycznego, obdukcji lekarskiej i pomocy psychologicznej (art. 25 konwencji); zapewnienie bezpieczeństwa ofiar przemocy i ich dzieci w trakcie podejmowania decyzji w sprawie pieczy nad dzieckiem i prawa do odwiedzin poprzez rozszerzenie stosowania środków mających na celu wzmocnienie współpracy sądów cywilnych i karnych oraz zapewnienie wystarczającej liczby nadzorowanych lokali do celów widzenia (art. 31 konwencji); wzmocnienie środków mających zachęcić kobiety będące ofiarami wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy do zgłaszania przypadków przemocy oraz zapewnienie odpowiednich usług przyjmowania i wsparcia; przyjęcie środków, które zapewnią, aby więcej spraw dotyczących przemocy seksualnej trafiało do sądu, oraz kontynuowanie wysiłków na rzecz zapewnienia właściwej reakcji wymiaru sprawiedliwości na wszelkie formy przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie systematycznego przeprowadzania ocen ryzyka we wszystkich przypadkach przemocy wobec kobiet (art. 51 konwencji); częstsze korzystanie z nakazów ochrony i zapewnienie, aby naruszenia tych nakazów podlegały karze (art. 53 konwencji); oraz ograniczenie wtórnej wiktymizacji, na którą kobiety będące ofiarami przemocy mogą być narażone w trakcie postępowania (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (12) Jeżeli chodzi o Włochy, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: wprowadzenie zgodnych z art. 3 konwencji definicji przemocy domowej i przemocy wobec kobiet w celu zapewnienia spójnego stosowania tych pojęć (art. 3 konwencji); zapewnienie, aby krajowy plan działania w sprawie przemocy wobec kobiet uwzględniał wszystkie formy przemocy wobec kobiet i był poparty harmonogramem działań, zasobami finansowymi i wskaźnikami pomiaru postępów; zapewnienie skutecznych konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim i lepszej koordynacji wdrażania odpowiednich polityk (art. 7 konwencji); zapewnienie trwałego i długoterminowego finansowania wszystkich polityk i środków ukierunkowanych na zapobieganie przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie oraz zapewnienie schroniskom wystarczającego i trwałego finansowania (art. 8 konwencji); zapewnienie, aby wszystkie zainteresowane podmioty gromadziły i dezagregowały dane, oraz harmonizacja gromadzenia danych (art. 11 konwencji); zapewnienie edukacji na temat dobrowolnego wyrażania zgody na stosunki seksualne (art. 14 konwencji); zorganizowanie dla wszystkich specjalistów zajmujących się tą dziedziną szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego z zakresu wszystkich form przemocy wobec kobiet (art. 15 konwencji); zwiększenie liczby schronisk i liczby miejsc w schroniskach oraz zapewnienie ich odpowiedniego rozmieszczenia geograficznego; zapewnienie zakwaterowania wszystkim ofiarom przemocy, a także zapewnienie ofiarom okaleczania żeńskich narządów płciowych dostępu do infolinii wsparcia oraz zapewnienie, aby pomoc psychologiczna dla dzieci narażonych na przemoc domową lub inne formy przemocy wobec kobiet nie była zależna od zgody obojga rodziców (art. 22, 23, 24 i 26 konwencji); zapewnienie bezpiecznych, nadzorowanych lokali do celów widzenia odbywającego się przy wsparciu specjalistów przeszkolonych w kwestiach dotyczących przemocy domowej (art. 31); zapewnienie, aby w przypadkach przestępstw objętych zakresem konwencji usługi sprawiedliwości naprawczej świadczone ostrożnie i aby opierały się one na swobodnej i świadomej zgodzie ofiary (art. 48 konwencji); zapewnienie terminowego i odpowiedniego reagowania organów ścigania na zgłoszenia wszelkich form przemocy wobec kobiet oraz zapewnienie skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżenia w takich sprawach (art. 49 i 50 konwencji); przeprowadzanie systematycznych ocen ryzyka w odniesieniu do ofiar wszelkich form przemocy wobec kobiet w oparciu o podręczniki i wytyczne oraz uwzględnianie w tych ocenach dzieci i ich indywidualnego ryzyka (art. 51 konwencji); oraz zapewnienie, aby w praktyce, w razie potrzeby wydawano zakazy kontaktu, monitorowano ich stosowanie i reagowano na ich naruszenie, a także – aby dzieci były uwzględniane w zakazach kontaktu i zakazach zbliżania się (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (13) Jeżeli chodzi o Niderlandy, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie, aby definicje zawarte w dokumentach programowych odzwierciedlały fakt, że przemoc domowa w nieproporcjonalnym stopniu dotyka kobiet, oraz dostosowanie definicji zawartych w prawodawstwie do treści art. 3 pkt b) konwencji (art. 3 konwencji); zapewnienie koordynacji polityk i środków mających na celu zapobieganie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zwalczanie tych zjawisk, a także zapewnienie, by uwzględniały one wszystkie formy przemocy wobec kobiet objęte zakresem konwencji; powierzenie roli instytucji koordynującej podmiotom w pełni zinstytucjonalizowanym, posiadającym jasne mandaty, kompetencje i niezbędne zasoby oraz włączenie NGO w kształtowanie polityki (art. 7 konwencji); wprowadzenie wystarczającego i trwałego finansowania polityk i środków dotyczących wszelkich form przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zapewnienie odpowiedniego i trwałego finansowania organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 8 konwencji); dostosowanie kategorii danych na potrzeby ich wykorzystania przez wymiar sprawiedliwości i organy ścigania oraz zapewnienie ich dezagregacji (art. 11 konwencji); zintensyfikowanie szkoleń na temat wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji dla wszystkich specjalistów mających zawodowy kontakt z ofiarami przemocy wobec kobiet, przy wykorzystaniu wiedzy fachowej organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 15 konwencji); zintensyfikowanie wysiłków na rzecz zwiększenia liczby schronisk i miejsc w schroniskach oraz zdolności schronisk do zaspokajania potrzeb kobiet doświadczających dyskryminacji krzyżowej (art. 22 konwencji); zapewnienie skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżenia w sprawach przemocy wobec kobiet objętej konwencją oraz przyjęcie środków zachęcających kobiety będące ofiarami przemocy, w tym kobiety zagrożone dyskryminacją krzyżową, do zgłaszania przypadków przemocy (art. 49 i 50 konwencji); przyjęcie środków, które – w ramach wspólnej reakcji wielu podmiotów – zapewnią ocenę ryzyka uwzględniającą aspekt płci w przypadkach przemocy domowej i innych form przemocy wobec kobiet (art. 51 konwencji); oraz dokonanie przeglądu i rozszerzenia, zgodnie z konwencją, systemu zakazów kontaktu i zakazów zbliżania się, aby zapewnić właściwym organom możliwość natychmiastowego wydawania takich zakazów w sytuacjach bezpośredniego zagrożenia (art. 52 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (14) Jeżeli chodzi o Portugalię, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie wystarczających nakładów finansowych na realizację krajowych strategii i planów działania oraz trwałe finansowanie organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 8 konwencji); zapewnienie pracownikom wymiaru sprawiedliwości szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego z zakresu wszystkich objętych konwencją form przemocy wobec kobiet oraz zapewnienie kursów doskonalenia zawodowego w odniesieniu do przemocy wobec kobiet wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami przemocy (art. 15 konwencji);

zapewnienie wystarczającej dostępności programów skierowanych do sprawców przemocy domowej i seksualnej, przyjęcie minimalnych standardów i przeprowadzanie ocen tych programów (art. 16 konwencji); opracowanie wielopodmiotowej skoordynowanej reakcji na wszystkie formy przemocy wobec kobiet (art. 18 konwencji); utworzenie infolinii dla kobiet będących ofiarami różnych form przemocy, zwiększenie liczby schronisk przeznaczonych wyłącznie dla kobiet oraz liczby miejsc w tych schroniskach dla ofiar wszelkich form przemocy wobec kobiet; zapewnienie dostępności specjalistycznych usług wsparcia, a także zniesienie wymogu, zgodnie z którym kobiety będące ofiarami przemocy muszą złożyć zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w celu uzyskania miejsca w schronisku (art. 22 konwencji); priorytetowe traktowanie bezpieczeństwa i poszanowania praw kobiet będących ofiarami i ich dzieci podczas odwiedzin nadzorowanych (art. 31 konwencji); zapewnienie szybkiej i uwzględniającej aspekt płci reakcji funkcjonariuszy organów ścigania we wszystkich przypadkach przemocy wobec kobiet, także w wymiarze cyfrowym; zapewnienie skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych (art. 49 i 50 konwencji); dostosowanie do konwencji systemu zakazów kontaktu, nakazów ochrony i zakazów zbliżania się; zapewnienie, aby zakres i czas obowiązywania nakazów ochrony określano indywidualnie dla każdego przypadku, aby wzmocniono monitorowanie przestrzegania nakazów ochrony oraz aby naruszenia takich nakazów podlegały odstraszącym sankcjom (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ te projekty zaleceń są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzą zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec ich przyjęcia.

- (15) Jeżeli chodzi o Serbię, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zharmonizowanie z treścią konwencji definicji przemocy domowej w różnych przepisach prawa, zapewnienie skutecznego wdrażania i monitorowania strategii krajowej oraz przydzielenie wystarczających zasobów właściwej instytucji lub właściwym instytucjom odpowiedzialnym za koordynację, wdrażanie, monitorowanie i niezależną ocenę polityk i środków dotyczących wszelkich form przemocy wobec kobiet (art. 3 i 7 konwencji); zapewnienie wystarczających i trwałych nakładów finansowych na prawodawstwo, politykę i środki służące zapobieganiu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej i zwalczaniu tych zjawisk oraz zagwarantowanie trwałego finansowania organizacji kobiecych udzielających specjalistycznego wsparcia ofiarom przemocy (art. 8 konwencji); zapewnienie, aby gromadzone dane były zdezagregowane według odpowiednich czynników, i harmonizacja gromadzenia danych (art. 11 konwencji); wdrożenie regularnych środków zapobiegawczych w celu wyrugowania stereotypów płciowych, wspieranie kampanii uświadamiających skierowanych do całego społeczeństwa, dotyczących wszystkich form przemocy wobec kobiet, także w wymiarze cyfrowym (art. 12 konwencji); zapewnienie wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami przemocy regularnych szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego (art. 15 konwencji); rozszerzenie programów skierowanych do sprawców przemocy domowej, zapewnienie odpowiednich zasobów na te programy oraz przyjęcie wspólnych standardów w tym zakresie (art. 16 konwencji); poprawa dostępu ofiar przemocy do wsparcia finansowego, zakwaterowania i możliwości zatrudnienia oraz zapewnienie im bezpłatnej obdukcji lekarskiej (art. 20 konwencji); zwiększenie liczby miejsc w schroniskach w celu zapewnienia bezpiecznego zakwaterowania wszystkim ofiarom przemocy, w tym osobom doświadczającym dyskryminacji krzyżowej (art. 22 konwencji); zapewnienie, aby w całym kraju funkcjonowały ośrodki wsparcia ofiar gwałtu lub przemocy seksualnej, do których dostęp nie jest zależny od gotowości ofiary do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa (art. 25 konwencji); zachęcanie do zgłaszania wszystkich form przemocy wobec kobiet, podnoszenie świadomości organów ścigania w celu zapewnienia reakcji uwzględniającej aspekt płci, usprawnienie gromadzenia dowodów i przyjęcie środków, które zapewnią skuteczność rozpatrywania spraw (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie funkcjonariuszom policji szkoleń i wytycznych dotyczących ocen ryzyka oraz zaangażowanie wszystkich odpowiednich instytucji w przeprowadzanie tych ocen (art. 51 konwencji); poprawa monitorowania i stosowania nadzwyczajnych i rozszerzonych środków ochronnych, w tym poprzez dozór elektroniczny; zapewnienie spójności procedury oraz systematycznego uwzględniania dzieci zarówno w nadzwyczajnych środkach ochrony, jak i w długoterminowych nakazach ochrony (art. 52 i 53 konwencji); oraz zapewnienie skutecznego wdrożenia wszystkich środków ochrony ofiar przemocy na wszystkich etapach postępowania przygotowawczego i sądowego oraz ochrona ofiar przed zastraszaniem, odwetem i ponowną wiktymizacją poprzez poszanowanie ich prawa do odpowiednich informacji o wydaniu nakazu lub zakazu oraz o zwolnieniu lub ucieczce sprawcy (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (16) Jeżeli chodzi o Polskę, projekt wniosków obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie, aby postanowienia konwencji wdrażano bez dyskryminacji, oraz zajęcie się problemem licznych form dyskryminacji, z którymi borykają się niektóre grupy ofiar przemocy podczas korzystania z ochrony i wsparcia (art. 4 konwencji); opracowanie ogólnokrajowych, kompleksowych i skoordynowanych polityk zwalczania wszystkich objętych konwencją form przemocy wobec kobiet i zapobiegania jej; wzmocnienie mechanizmów międzyinstytucjonalnej współpracy organów w celu zapewnienia ofiarom dostępu do mechanizmów wsparcia i ochrony (art. 7 konwencji); zwiększenie nakładów finansowych na zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie, zapewnienie finansowania organizacji pozarządowych oraz zapewnienie ich udziału we wdrażaniu i monitorowaniu wszystkich odpowiednich polityk (art. 8 konwencji); przydzielenie niezbędnych zasobów ludzkich i finansowych instytucji koordynującej, wyznaczonej na mocy konwencji, oraz zapewnienie udziału w realizacji jej zadań organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 9 i 10 konwencji); zapewnienie gromadzenia zdezagregowanych danych i harmonizacji gromadzenia danych przez wszystkie właściwe organy (art. 11 konwencji); zapewnienie, aby zakazy kontaktu, zakazy zbliżania się i nakazy ochrony można było wydawać w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych konwencją oraz – aby ich naruszenia podlegały sankcjom (art. 52 i 53 konwencji); oraz

zapewnienie kobietom ubiegającym się o azyl szybkiego dostępu do procedur azylowych; zapewnienie prowadzenia postępowań z uwzględnieniem aspektu płci oraz przestrzegania zasady non-refoulement (art. 60 i 61 konwencji). Ponieważ ten projekt wniosków jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (17) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (18) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron ustanowionego na podstawie art. 67 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, polega na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia następujących aktów:

- 1) zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov;
- 2) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov;
- 3) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov;
- 4) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov;
- 5) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov;
- 6) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov;
- 7) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)28prov;
- 8) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov; oraz
- 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 grudnia 2025 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

R. STOKLUND
